

**ПОНЯТТЯ «ОСОБА ПІДОЗРЮВАНОВОГО
(ОБВИНУВАЧЕНОГО)» В КРИМІНАЛЬНОМУ
СУДОЧИНСТВІ**

Д.Б. Кастарнов

*здобувач кафедри кримінального процесу
Національної академії внутрішніх справ*

Постановка проблеми. Вірне розуміння особистості є обов'язково для всіх галузей правової науки (кримінального процесу, загальної теорії права, кримінального права, криминології та ін.). Так, у загальній теорії права це дозволяє визначити форми поведінки громадянина, наділеного певними правами і несучого конкретні обов'язки. У кримінальному праві особистість досліджується з позиції вивчення суб'єкта відповідальності та об'єкта правової охорони. Термін «особистість підозрюваного (обвинуваченого)» широко поширений у кримінальному процесуальному законі та практиці його застосування. Але разом з тим, кримінальний, і кримінальний процесуальний закони, вказуючи на необхідність враховувати при вирішенні багатьох питань про особу підозрюваного (обвинуваченого), не дають визначення даного поняття.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Дослідження зазначеної проблеми у різні періоди займалися багато вчених, серед яких: Л. Хьелл, Д. Зіглер, В.Г. Афанас'єв, І.С. Кон, А.М. Ларин, Ю.Ф. Лубшев, Ю.М. Антонян, Н.С. Лейкіна, Ю.І. Азаров, О.М. Бандурка, П.Д. Біленчук, В.Д. Берназ, М.Т. Ведерніков, М.М. Гродзинського, М.Г. Коршик, А.С. Кривошеев, Г.К. Курашвілі, І.А. Матусевич, В.Т. Очередін, С.В. Слінько, С.С. Степичев, А.Г. Стовповий, П.П. Цветков, Р.П. Чича та ін.

Метою статті є розкриття поняття особи підозрюваного (обвинуваченого) в кримінальному судочинстві.

Основні результати дослідження. Поняття «особистість підозрюваного (обвинуваченого)» – похідне поняття більш загального – особистість. Особистість, як об'єкт дослідження цікавить багато наук, які вивчають людину. У філософії особистість виступає, як сукупність усіх суспільних відносин. Проблема особистості у філософії – це проблема місця займаного особистістю в суспільстві. Особистість у соціології – це стійка система соціально значущих рис, що характеризують індивіда, це продукт суспільного розвитку і включення індивіда в систему соціальних відносин за допомогою діяльності і спілкування. Очевидно, що поняття особистості збігається з поняттям індивіда і людини. У психології, будучи об'єктом вивчення, особистість, крім того, являє

собою абстрактне поняття, яке об'єднує багато аспектів, що характеризують людські емоції, мотивацію думки переживання, сприйняття і дії. Однак не слід зводити особистість як поняття, до якого б то не було аспекту функціонування індивідуума. Концептуальне значення особистості багатогранно – воно охоплює широкий спектр внутрішніх психічних процесів, які обумовлюють особливості поведінки людини в різних ситуаціях. Маючи справу з таким складним поняттям, неможливо уявити собі якимсь просте його концептуальне визначення. Навіть у рамках психології не можна знайти єдиного, загальноприйнятого значення цього терміна – їх може бути стільки, скільки психологів, які вирішують дану проблему. Звернемося до поглядів деяких визнаних теоретиків у даній області. Карл Роджерс описував особистість у термінах самостійності: як організовану, довгострокову, суб'єктивно сприйнятту сутність, складаючої саму серцевину наших переживань. Гордон Олпорт визначає особистість як, те, що індивідуум являє собою насправді – внутрішньо «щось», що виражає характер взаємодії людини зі світом. А в розумінні Еріка Еріксона індивідуум протягом життя проходить через ряд психосоціальних криз, і його особистість постає як функція результатів кризи. Джордж Келлі розглядав особистість як властивий кожному індивідууму унікальний спосіб усвідомлення життєвого досвіду. На думку Реймонда Кеттела, ядро особистісної структури утворюється шістнадцятьма вихідними рисами. Альберт Бандура розглядав особистість у вигляді складової частини безперервного взаємовпливу індивідуума, поведінки та ситуації [1, с. 65].

У даному контексті важливо розглянути співвідношення понять «людина» і «особистість». Людина – активний учасник існуючих суспільних відносин, при цьому вона акумулює їх у собі. Людина – це не тільки властиві їй соціальні ознаки, це і природна істота. У ній немає ні чисто біологічного, ні чисто соціального, і те й інше існують у ній в єдності. Соціальне в людині заперечує біологічне, але заперечувати не означає знищувати. Біологічна – необхідна передумова зародження, становлення та розвитку соціального, яке має домінуюче значення в структурі особистості [2, с. 96].

На відміну від поняття «людина» термін «особистість» являє собою її характеристику, як суспільної істоти. Як і поняття «людина», категорія особистість багатозначна. Вона також вживається в значенні родового, видового та індивідуального поняття. В якості родового поняття особистість являє собою сукупність усіх суспільних відносин. В якості видового – сукупність відносин, що характеризують її як представника будь-якої соціальної групи. Як індивідуального – сукупність тих суспільних відносин, учасником яких є даний індивід. Термін «особистість» вживається найчастіше тоді, коли хочуть підкреслити соціальні риси людини, а термін «людина» – в більш широкому сенсі, як поняття, що охоплює і її природні ознаки.

У загальній теорії права та інших її галузях для характеристики правового становища людини, вживаються такі терміни: «громадянин», «особа», «суб'єкт». Громадянин – родове поняття людини, що представляє собою політико-юридичний аспект людської особистості. Обличчя – конкретний громадянин. Цим поняттям позначається громадянин в якості видового поняття.

У свою чергу конкретний громадянин – особа – може виступати в якості власника, підрядника, позивача, захисника тощо.

Кожна особистість має специфічні, тільки їй властиві ознаки, складові її індивідуальності. Це – те особливе, специфічне, що відрізняє дану конкретну людину від усіх інших людей. Індивідуальність включає в себе природні, соціальні, тілесні, психічні, успадковані і природні властивості [3].

Таким чином, особистість – це людина зі своїми поглядами і переконаннями, що виявляє свою унікальну цілісність, єдність соціально-психологічних якостей у міжособистісних, суспільних відносинах, свідомо бере участь в тій чи іншій діяльності, що розуміє свої дії і здатна керувати ними.

«Особистість підозрюваного (обвинуваченого)» поняття більш вузьке. Найбільш точним, з нашої точки зору, є визначення поняття, дане Ю.Ф. Лубшевим – «особистість підозрюваного (обвинуваченого), являє собою сукупність властивостей людини, залученого до кримінальної відповідальності за вчинені злочини» [4, с. 57].

Дійсно, факт звинувачення людини в злочині свідчить про те, що орган попереднього розслідування в своєму розпорядженні та в числі інших, такими даними, які дозволяють охарактеризувати дану особистість, яка володіє антигромадськими властивостями.

Крім того, в особистості підозрюваного (обвинуваченого) відображені різні суспільні відносини, учасником яких вона є в повсякденному житті. Це різного роду соціальні зв'язки з іншими людьми і соціальні ролі, які виконує даний громадянин. Він, як правило, одночасно є учасником трудової діяльності, сімейних відносин. У такому аспекті, притягнення громадянина до кримінальної відповідальності за вчинення кримінального правопорушення являє собою комплекс дій, звернених до даної людини, завдяки яким він отримує можливість виконувати ще одну соціально-значиму, хоча може бути і небажана роль – бути підозрюваним (обвинуваченим).

Як не істота, сама по собі така форма прояву його особистості, правильне судження про неї в цілому можливе лише на основі інших соціальних властивостей, співвідношення соціально – позитивних і соціально – негативних ознак даної особистості. Саме сукупність подібних соціальних властивостей і ознак особистості, їх структура і співвідношення не тільки дають найбільш чітке уявлення про тих, хто притягується до кримінальної відповідальності, а й значною мірою допомагають належним чином оцінити подальшу поведінку підозрюваного (обвинуваченого) в кримінальному процесі. Такий підхід до особи підозрюваного (обвинуваченого), як видається, здатний забезпечити правильне розуміння її суті і різноманітних змін у поведінці, згідно вимог кримінального процесуального судочинства.

Особистість підозрюваного (обвинуваченого), як і всяка інша людська особистість, включає в себе і певний комплекс морально-психологічних ознак. Це: погляди, переконання, установки, життєві цілі, соціальні устремління; інтелектуальні, емоційні, вольові особливості тощо. Морально-психологічні властивості особистості підозрюваного (обвинуваченого) знаходяться в єдності з її соціальними властивостями. Особистість формується під впливом пев-

них соціальних умов, які опосередковуються через психіку людини і проявляються в поведінці.

Властивості особистості підозрюваного (обвинуваченого), по-перше, в своїй основі соціально придбані. Вони є результатом певних умов життя, виховання, впливу, зв'язків. По-друге, кримінальне правопорушення виявляється досконалим завдяки прояву не всіх і навіть не більшості, а лише окремих елементів особистості. Причому навіть таких, так званих антигромадських навичок людини приводити її до вчинення кримінального правопорушення під впливом відповідних зовнішніх умов та конкретної ситуації, але обов'язково за участю свідомості і волі особи, що займається різними можливостями вибору належного варіанта поведінки. І, нарешті, по-третє, володіння певними антигромадськими якостями, які проявилися у кримінальному правопорушенні, змушує державу відповідним чином впливати на таку особистість, пред'явити їй конкретні претензії і вимоги. Робиться це у встановленому законом порядку, через спеціально уповноважені на те органи та посадові особи. У цьому сенсі повідомлення особи про вчинення кримінального правопорушення є законно обгрунтованою реакцією компетентного державного органу на встановлені, завдяки розкриттю кримінального правопорушення, загально небезпечними властивостями даної особистості.

Ю.Ф. Лубшев розглядає особистість підозрюваного (обвинуваченого) як комплекс певних ознак і розділяє їх на дві великі групи:

- а) фактичні ознаки, що характеризують даної людини як особистість;
- б) юридичні, ті, якими він як підозрюваний (обвинувачений) наділяється чинності вчинення ним кримінального правопорушення, з метою забезпечення умов майбутньої кримінальної відповідальності та здійснення правосуддя [5].

На думку Ю. Ф. Лубшева, фактичні властивості – це суто індивідуальні елементи структури особистості. Вони існували до вчинення кримінального правопорушення, в період його вчинення та часто зберігаються на момент повідомлення про підозру. Правові ж властивості виявляються саме завдяки повідомленню про підозру за вчинене кримінальне правопорушення. Юридичні ознаки особистості можуть певним чином відбиватися на інших її властивостях, змінювати їх дію, але не поглинати їх. Інакше кажучи, кримінальні процесуальні права й обов'язки підозрюваного (обвинувачуваного) жодною мірою не ототожнюються з різноманітними особистими даними людини. Тому поняття «особистість підозрюваного (обвинувачуваного)» не можна ототожнювати з поняттям «підозрювана (обвинувачена) особистість». Адже звинувачується не вся особистість, а її певні якості, оскільки вони «підвели» дану людину. як носія не лише окремих антигромадських навичок, але і володаря широких різноманітних, соціально-корисних властивостей, які звинувачувати неприпустимо. Але оскільки ті й інші риси притаманні людині, вона і виступає перед органами кримінального судочинства в якості об'єкта державного (приватного) звинувачення.

З метою з'ясування сенсу даного поняття, ми вважаємо за доцільне відмежувати його від суміжних. Так, закон і процесуальна теорія користуються термінами: «особа, підозрювана у вчиненні кримінального правопорушення»,

«обвинувачений», «підсудний», «засуджений». Зустрічаються і такі поняття, як «особистість винного», «особистість підсудного», «особа засудженого». Ці поняття певним чином співвідносяться з терміном «особистість підозрюваного (обвинувачуваного)», оскільки в усіх випадках мова йде про передбачуваного злочинця. Однак це не тотожні поняття, тому що вони відображають різні соціально-правові сторони прояву якості єдиного людини.

Кримінально-процесуальні терміни: «підозрюваний», «обвинувачений», «особа, підозрювана (обвинувачувана) у вчиненні кримінального правопорушення», і «особа, яка вчинила кримінальне правопорушення» – не рівнозначні. Вони виражають лише факт вчинення кримінального правопорушення конкретною особою, яку цим терміном і позначають. Ніякі інші дані про це індивіда, його ознаки, особливості та інші окремі показники в зміст даного терміну не входять.

У цьому ж плані розмежовуються поняття «особистість підозрюваного (обвинуваченого)» і «обвинувачений», «підсудний», «засуджений», «злочинець».

Людина, засуджена за вчинення кримінального правопорушення, є злочинцем. Але вважати її такою допустимо лише після того, як суд визнає її винною, й обвинувальний акт набере законної сили. До цього ж повинна бути проведена складна кримінальна процесуальна діяльність, у ході якої, збираються дані, що дозволяють : а) внести відомості до ЄРДР (Єдиний реєстр досудових розслідувань) стосовно особи, яка вчинила кримінальне правопорушення, тим самим розпочати досудове розслідування в рамках кримінального провадження; б) повідомити даній особі про підозру; в) скласти обвинувальний акт та реєстр у кримінальному провадженні; г) направити обвинувальний акт та реєстр до суду; д) провести судове розслідування (піддатися кримінальному переслідуванню в порядку приватного обвинувачення) .

Одна і та ж особа, яка проходить через ці кримінальні процесуальні етапи, відповідним чином змінює своє правове становище та соціальні ролі. Зокрема, спочатку вона може виступати в якості підозрюваного, потім (після винесення обвинувального акту – обвинуваченого. Обвинувачений, відданий суду, іменується підсудним. А підсудний, щодо якого винесено обвинувальний вирок, іменується засудженим (ст. 376 КПК України).

У всіх цих випадках мова йде про конкретну особу, яка виступає на різних етапах руху справи в якості носія кримінально – процесуальних прав і обов'язків. Кожне з цих понять не тотожне поняттю «підозрюваний», «обвинувачений», а тим більше «особистість підозрюваного (обвинувачуваного)», хоча б тому, що не завжди підозрюваний насправді виявляється обвинуваченим, а підсудний – засудженим. Тому й терміни «особа підозрюваного (обвинуваченого)», «особистість підсудного», « особа засудженого» не однозначні з поняттям «особистість підозрюваного (обвинувачуваного)». Вони мають свій власний специфічний зміст, пов'язане з конкретною кримінально-процесуальною роллю, з порядком ведення кримінального судочинства та здійснення правосуддя .

Розкриття теми було б неповним, якби тут не розглядалися питання вивчення особистості підозрюваного (обвинуваченого), а також особистості, так званого, запідозреного.

Якщо процесуальними термінами «обвинувачений» і «підозрюваний» позначаються конкретні учасники кримінально-процесуальної діяльності, то термін «запідозрений» не має процесуального змісту. Він вироблений практикою та отримав широке поширення. Зазвичай запідозреним вважається людина щодо якої є певні дані, що дають підстави підозрювати його у вчиненні кримінального правопорушення. Природно, такі особи можуть бути об'єктом розслідування, особливо на його початку, коли кримінальне правопорушення ще не розкрито.

Тут доречно навести висловлювання А.М. Ларіна, який пише: «Не слід змішувати підозрюваного з запідозреним, тобто з особою, яку в чомусь запідозрив потерпілий або слідчий. Підозрювати у вчиненні певного кримінального правопорушення слідчий може іноді й широке коло осіб. Але підозрюваним у процесуальному сенсі стає лише та особа, яка затримана або така, якій було повідомлено про підозру в вчиненні кримінального правопорушення» [6]. Практика показує, що часто доводиться вивчати як особистість обвинуваченого і підозрюваного, так і запідозреного і, незважаючи на істотні процесуальні відмінності між ними, в методиці вивчення особистості цих фігур є багато спільного.

Подібно з викладеним значення пенітенціарного терміна «укладений», що означає конкретну людину, що виступає в якості об'єкта виконавчого впливу і суб'єкта, пов'язаних з даним положенням прав та обов'язків. Ув'язнений – особа, яка раніше була обвинуваченою, визнана судом винною у вчиненні кримінального правопорушення і засуджена у зв'язку з цим до позбавлення волі. І хоча поняття «в'язень», «злочинець» і «засуджений до позбавлення волі» є тісно пов'язаними, кожне з них має цілком самостійне значення.

Найбільш близькі за своїм змістом поняття «особа засудженого» і «особистість злочинця». На перший погляд може здатися, що ці поняття рівнозначні, тому що в обох випадках мова йде про сукупність ознак, властивостей і якостей, що характеризують одну й ту ж соціальну фігуру, – особа, визнана судом винною у вчиненні кримінального правопорушення. Однак і тут немає повної тотожності, оскільки ця особа розглядається в різних аспектах – кримінально-процесуальному та кримінологічному.

Обсяг і зміст того, що характеризує подібна особа в кожному з названих значень різні. Тому неоднакові і терміни, зміст яких визначається тією роллю, яку реально виконує кожен з них. Так, особистість злочинця – найбільш широке поняття. У кримінології питання про зміст даного терміну є спірним. Як зазначає Ю. М. Антонян: «справа не в тому, наскільки вдалі існуючі визначення особистості злочинця. Можливо, що вони ще недостатньо повні, більше того, у міру подальших теоретичних досліджень вони будуть удосконалюватися. При цьому потрібно мати на увазі, що деякі окремо взяті ознаки пізнаного предмета, можливо і нездатні виражати його специфіку. Жоден з ознак, даних в якому-небудь визначенні, окремо взятий, може і не бути специфічним, і лише їх своєрідне поєднання, комбінація або синтез можуть виражати особливості предмета. Безсумнівно, що при уточненні поняття особистості злочинця повинен йти пошук у першу чергу найважливіших, істотних, осно-

вних її ознак. Але сама наявність такого поняття вказує на відображення в ньому певного факту – існування особистості злочинця. Зміст цього явища висловлює результат наукового дослідження – наукового кримінологічного знання» [7].

На основі вищесказаного досить повним є визначення особистості злочинця, що дала Н.С. Лейкін. Вона розуміє особистість злочинця як «особистість людини, яка вчинила злочин внаслідок притаманних їй антигромадських поглядів, негативного ставлення до суспільних інтересів і вибору суспільно небезпечного шляху для реалізації свого задуму чи невияву необхідної активності в запобіганні негативного результату» [8].

Особистість же засудженого – поняття більш вузьке, що охоплює, головним чином, ті властивості та ознаки індивіда, які враховані судом при постановленні вироку. Тут меншою мірою представлена динаміка розвитку окремих властивостей особистості – її становлення, умови формування. В обґрунтуванні свого рішення суд вкладає твердо встановлені факти, що характеризують певним чином цю особистість. При постановленні вироку переважає скоріше статистична оцінка даних про особу. Динамічний аналіз таких обставин характерний більше для самого процесу судового розгляду кримінального провадження, а не в період винесення по ньому остаточного рішення.

Особливо слід зазначити про співвідношення понять «особистість підозрюваного (обвинуваченого)» і «суб'єкта злочину». Суб'єкт злочину поняття кримінально-правове. Воно передбачає сукупність строго визначених законом ознак, за наявності яких особа може нести кримінальну відповідальність за свої дії, тобто бути підозрюваним (обвинуваченим). Зміст поняття «суб'єкт злочину» виступає як необхідна умова пред'явлення звинувачення. Справді, тільки фізична, осудна особа, яка досягла певного віку, саме завдяки цим своїм властивостям, може бути звинувачена у вчиненні кримінального правопорушення. Навпаки, відсутність будь-якого суб'єктивного кримінально-правового ознаки перешкоджає пред'явленню даній людині звинувачення.

Особистість підозрюваного (обвинуваченого) не вкладається в рамки кримінально-правових ознак суб'єкта злочину. Але вона й не існує без цих властивостей суб'єкта, які виступають обов'язковою складовою частиною єдиного системного поняття «особистість підозрюваного (обвинуваченого)». Іншими словами, про особу підозрюваного (обвинуваченого) можна говорити лише стосовно до тієї людини, яка за кримінально-правовим законом може бути суб'єктом злочину.

Дане положення має важливе значення, оскільки вчення про особу підозрюваного (обвинуваченого) базується на міцному правовому підставі. Тим самим теоретичне дослідження цієї категорії виявляється підлеглим вимогам суворого дотримання загально правового принципу законності.

Кримінально-процесуальне трактування поняття «особистість підозрюваного (обвинуваченого)» передбачає різні рівні оцінки цієї категорії. Під особистістю підозрюваного (обвинуваченого) можна розуміти: а) конкретну людину, підозрювану (обвинувачену) у вчиненні кримінального правопорушення, б) певний тип (вид) осіб, підозрюваних (обвинувачених) у вчиненні

однорідних або подібних між собою діянь; в) загальне поняття підозрюваного (обвинуваченого), як особи, яка вчинила кримінальне правопорушення і тому притягається до кримінальної відповідальності.

Обсяг і зміст ознак особи підозрюваного (обвинуваченого) на кожному із зазначених рівнів оцінки цього поняття різні. Поняття особистості конкретного підозрюваного (обвинуваченого) містить у собі більше ознак, ніж поняття особистості тієї категорії підозрюваних (обвинувачених), до якої даний суб'єкт може бути віднесений. Це пов'язано з тим, що остання за своєю суттю є результатом відомого абстрагування від багатьох частковостей і особливостей окремої людини. Разом з тим, поняття особистості тієї чи іншої категорії підозрюваних (обвинувачених) у певному сенсі глибше, «науковіше» поняття особистості конкретного підозрюваного (обвинуваченого), оскільки воно включає в себе соціально-правові риси і властивості, найбільш типові для всіх підозрюваних (обвинувачених) даної категорії. І, нарешті, загальне поняття особистості найбільш багато за кількістю характеризують його ознак, бо воно в певній мірі включає в себе деякі результати аналізу різноманітності конкретних особливостей кожного окремого випадку, а також найбільш яскраві дані про специфіку різних категорій підозрюваних (обвинувачених).

Висновок. Таким чином, зрозуміло, не можна змішувати наукове поняття «особистість підозрюваного (обвинувачуваного)», що розуміється в будь-якому її розумінні, з реально існуючим кримінально-процесуальним явищем. Останнє набагато ширше, багатше і конкретніше за своєю суттю і формою прояву, ніж її наукова абстракція. Уявне вичленення з реальності окремих властивостей особистості підозрюваного (обвинуваченого) та їх аналіз здійснюються, в кінцевому рахунку, в цілях максимально точного і глибокого пізнання справжньої суті кожної людини, підозрюваної (обвинуваченої) у вчиненні кримінального правопорушення. Отже, поняття «особистість підозрюваного (обвинувачуваного)» є наукова абстракція. Поки воно не наповнене конкретним змістом, воно має, в основному, робоче, допоміжне-методологічне значення, що дозволяє проводити не лише наукове дослідження, а й практичне вивчення як різних категорій підозрюваних (обвинувачених), так і їх окремих представників.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Хьелл Л., Зиглер Д. Теории личности. – СПб., 1997. – 86 с.
2. Афанасьев В.Г. Социальная информация и управление обществом. – М., 1975. – 120 с.
3. Кон И.С. Социология личности. – М., 1977. – 95 с.
4. Лубшев Ю.Ф. Личность обвиняемого. – М., 1985. – 78 с.
5. Лубшев Ю.Ф. Указ. соч. – 326 с.
6. Ларин А.М. Работа следователя с доказательствами. – М., 1966. – 258 с.
7. Антопян Ю.М. Изучение личности преступника. – М., 1982. – 230 с.
8. Лейкина Н.С. Личность преступника и уголовная ответственность. – Л., 1969. – 146 с.

Кастарнов Д.Б. Поняття «особа підозрюваного (обвинуваченого)» в кримінальному судочинстві

У статті висвітлено проблема, що поняття «особа підозрюваного (обвинуваченого)» в кримінальному судочинстві є науковою абстракцією, та поки на даний час не має конкретного змісту.

Ключові слова: особа, підозрюваний, обвинувачений, винний, особистість, кримінальне правопорушення, повідомлення про підозру.

Кастарнов Д.Б. Понятие «личность подозреваемого (обвиняемого)» в уголовном судопроизводстве

В статье раскрыта проблема о том, что понятия «личность подозреваемого (обвиняемого)» в уголовном судопроизводстве является научной абстракцией, и пока в настоящее время не имеет конкретного содержания.

Ключевые слова: лицо, подозреваемый, обвиняемый, виновный, личность, уголовное преступление, сообщение о подозрении.

Kastarnov D.B. The concept of identity of the suspect (accused) in criminal proceedings

In the article the problem is that the notion of identity of the suspect (accused) in criminal proceedings is a scientific abstraction, and yet currently has no specific meaning.

Keywords: person, suspect, accused, guilty, identity, criminal offenses reported suspicion.

Стаття надійшла до редакції 11.03.2014.